

Resolució 144/2020, de 14 de febrer

Número d'expedient de la reclamació: 33/2020

Administració reclamada: Ajuntament de Barcelona

Informació reclamada: Limitació del nombre de documents a enregistrables

Sentit de la resolució: Estimació.

Resum: En coherència amb la lletra i l'esperit de la legislació de transparència i accés a la informació pública, la GAIP ve entenent que el que caracteritza les sol·licituds d'informació pública, a part de complir els requisits legals mínims (article 26 LTAIPBG), és que materialment demanen informació pública. Així mateix, la GAIP també ve entenent que davant una sol·licitud com la indicada el rellevant no és com la qualifica l'Administració reclamada (si una sol·licitud d'informació pública o si una queixa), sinó si facilita o no la informació sol·licitada. El requerit pels dos primers apartats de la sol·licitud sens dubte té una resposta senzilla: o bé la norma o el precepte en qüestió existeix, i en aquest cas els responsables del registre han de conèixer-la perfectament i poden facilitar-la sense necessitat de cap valoració jurídica, o bé no existeix, i en aquest cas la resposta és encara més senzilla. El cas és que l'Ajuntament no ha facilitat cap resposta a aquests dos primers apartats.

Paraules clau: Ajuntament. Registre de documents. Normes. Reclamació contra silenci. Queixes. Informació pública.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 16 de gener de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 33/2020, presentada contra l'Ajuntament de Barcelona, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent 2. La persona reclamant no demana el procediment de mediació previst per l'article 42 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 14 de desembre de 2020 la persona reclamant senyala que el registre de la Plaça Sant Miquel limita a quatre el nombre de documents que la ciutadania pot registrar individualment al dia i sol·licita a l'Ajuntament de Barcelona : *1. On està escrit que les administracions poden limitar a ciutadans individuals la presentació de documents enregistrables a només 4 instàncies per persona i dia? 2. Llei que argumenta aquesta prohibició en OAC Sant Miquel? 3. A què es deu aquesta prohibició?* Demana rebre la informació per escrit i mitjançant correu postal.
3. La Reclamació presentada el 16 de gener de 2020 assenyala que l'Ajuntament no hauria contestat la sol·licitud anterior.
4. El 17 de gener de 2020 la GAIP comunica la Reclamació a l'Ajuntament de Barcelona i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li remeti un informe sobre la

mateixa, així com còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que n'és causa i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per a resoldre la Reclamació.

5. El 20 de gener de 2020 l'Ajuntament hauria contestat a la persona reclamant explicant-li el nou sistema de registre, que per agilitzar l'atenció ciutadana estableix un sistema de cita prèvia per les persones que vagin a registrar més de cinc documents.
6. El 20 de gener de 2020 la persona reclamant informa a la GAIP sobre l'escrit municipal anterior i considera que no dona resposta a cap de les seves preguntes, per la qual cosa requereix resposta a aquestes.
7. El 6 de febrer de 2020 la GAIP rep l'informe municipal i còpia de l'expedient de la sol·licitud. Segons l'informe, la sol·licitud indicada en l'antecedent 2 en cap moment va ser tractada per l'Ajuntament com una sol·licitud d'accés a la informació pública, sinó com una queixa i la resposta donada el 20 de gener de 2020 (antecedent 5) a la persona reclamant estaria d'acord amb això. Considera que ha facilitat a la persona reclamant tota la informació sol·licitada. En conseqüència, demana a la GAIP l'arxiu de la Reclamació.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que *"Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol"*. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions. De conformitat amb aquests preceptes, la GAIP és competent per a tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com *"el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei"*. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com *"la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei"*.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, *"Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda"*. I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que *"El dret d'accés a la informació pública es*

garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis”.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: *“2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”*

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: *“Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.*

2. Valoració de la resposta municipal i del dret d'accés a la informació pública

L'informe municipal exposa que ha considerat la sol·licitud de la persona reclamant més una queixa que una sol·licitud d'informació pública i que li ha facilitat la informació sol·licitada mitjançant una resposta més consonant amb una queixa que amb una sol·licitud d'accés.

En coherència amb la lletra i l'esperit de la legislació de transparència i accés a la informació pública, la GAIP ve entenent que el que caracteritza les sol·licituds d'informació pública, a part de complir els requisits legals mínims (article 26 LTAIPBG), és que materialment demanen informació pública, en el sentit que defineix aquest concepte l'article 2.b. LTAIPBG. En aquest cas, la sol·licitud de la persona reclamant fa mèrits per a ser considerada una sol·licitud d'informació pública: usa el formulari municipal previst per a aquesta mena d'iniciatives, compleix els requisits legals mínims i sol·licita informació, almenys en les seves dos primers apartats (en els quals, de manera una mica reiterativa i poc precís, però amb el qual s'entén bé el que vol) ve a demanar la base normativa per la qual l'Ajuntament limita el nombre de documents que es poden registrar).

Així mateix, la GAIP també ve entenent que davant una sol·licitud com la indicada el rellevant no és com la qualifica l'Administració reclamada (si una sol·licitud d'informació pública o si una queixa), sinó

si facilita o no la informació sol·licitada. En aquest cas l'Ajuntament no dóna resposta als dos primers apartats de la sol·licitud (que són els que més clarament demanen informació), encara que sí al tercer, explicant la raó de ser i la finalitat de les limitacions registrals de les quals es queixa la persona reclamant.

Els dos primers apartats de la sol·licitud, com s'ha dit, vénen a demanar que s'indiqui la norma o el precepte que estableix la limitació registral de la qual es queixa la persona reclamant. El sol·licitat, si existeix, sens dubte és informació pública, en el sentit que defineix aquest concepte l'article 2.b LTAIPBG. En conseqüència, qualsevol persona té dret d'accés a ella, tenint en compte el que s'estableix pels articles 18 i 20.1 LTAIPBG, doncs no és previsible que concorri cap límit que pugui justificar la seva denegació. És més: tenint en compte que el sol·licitat és una norma o un precepte o fa una funció normativa, fins i tot hauria de ser objecte de publicitat activa (article 10.1.a i b LTAIPBG) i, amb major motiu, susceptible de ser objecte del dret d'accés a la informació pública.

D'altra banda, el requerit pels dos primers apartats de la sol·licitud sens dubte té una resposta senzilla: o bé la norma o el precepte en qüestió existeix, i en aquest cas els responsables del registre han de conèixer-la perfectament i poden facilitar-la sense necessitat de cap valoració jurídica, o bé no existeix, i en aquest cas la resposta és encara més senzilla. El cas és que l'Ajuntament no ha facilitat cap resposta a aquests dos primers apartats.

Sobre la base de les anteriors consideracions, és procedent declarar el dret de la persona reclamant a la informació demanada pels dos primers apartats de la sol·licitud i requerir a l'Ajuntament que o bé li indiqui la disposició, precepte o document que estableix les limitacions registrals de les quals es queixa la persona reclamant, o bé, si és aquest el cas, li indiqui que tal marc normatiu no existeix.

3. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP es publicaran al portal de la Comissió previst per l'article 25 RGAIP, prèvia dissociació de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 14 de febrer de 2020, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 33/2020 i declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada pels dos primers apartats de la sol·licitud indicada per l'antecedent 2, d'acord amb les consideracions del fonament jurídic 2.

2. Requerir a l'Ajuntament de Barcelona que lliuri la informació indicada a l'apartat anterior a la persona reclamant dins del termini de 10 dies des de la notificació de la present resolució, tot informant-ne a la GAIP.
3. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
4. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 33/2020 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.